

ที่นี่..สถานีคטיפกครอง

ที่นี่...สถานีรถไฟปกครอง

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

ISBN 974-015-259-7

พิมพ์ครั้งที่ ๑๐: กรกฎาคม ๒๕๕๗

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

เลขที่ ๑๒๐ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๑ ๑๑๑๑

<http://www.admincourt.go.th>

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด สติธิโชค פרנד

๑๒ ซอยเพชรเกษม ๗๗ แขวง ๑ ถนนเพชรเกษม

แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพฯ 1๐1๖0

โทรศัพท์: ๐-๒๘๐๙-๙๓๑๘, ๐-๒๔๒๑-๔๔๔๗

โทรสาร : ๐-๒๔๒๑-๔๔๔๗

E-mail: pook_desing@hotmail.com

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ ๑๐)

หนังสือ “ที่นี่...สถานีคดีปกครอง” ได้รวบรวมคดีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง มานำเสนอในรูปแบบของเรื่องสั้นจบในตอน โดยใช้ภาษาที่สั้นกระชับ และเข้าใจง่ายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐในเรื่องอำนาจหน้าที่ของศาลปกครอง และประเภทของคดีปกครอง

สำนักงานศาลปกครองได้จัดพิมพ์หนังสือ “ที่นี่...สถานีคดีปกครอง” ไปแล้วทั้งสิ้น ๙ ครั้ง และยังได้รับความนิยมใจด้วยดีจากประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐ สำนักงานศาลปกครอง จึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๑๐ ซึ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือที่นี่...สถานีคดีปกครองเล่มนี้จะยังคงเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้เหมือนเช่นที่ผ่านมา

สำนักงานศาลปกครอง
กรกฎาคม ๒๕๕๗

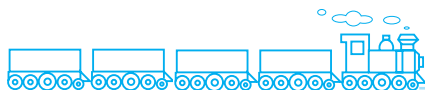
ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

สารบัญ

สถานีที่ ๑	(เธอล่าเอียง).....	๑๑
สถานีที่ ๒	(อุ้มซ่อมรถเจ้าปัญหา).....	๑๕
สถานีที่ ๓	(ล้วงคองเห่า).....	๑๙
สถานีที่ ๔	(สัญญาต้องเป็นสัญญา).....	๒๕
สถานีที่ ๕	(คนรักชาติ สู้...สู้).....	๓๗
สถานีที่ ๖	(รวมกันเราอยู่).....	๔๑
สถานีที่ ๗	(ข้านักมักพลาดท่า).....	๔๗
สถานีที่ ๘	(อารมณ์เป็นเหตุ).....	๕๑
สถานีที่ ๙	(ฟ้องก่อน...อย่านอนใจ).....	๖๑
สถานีที่ ๑๐	(เพื่อนบ้านมหาภัย).....	๖๕
สถานีที่ ๑๑	(ราคาชีวิต).....	๖๙
สถานีที่ ๑๒	(ข้าข้า...เสียพริ้งเลื่องงาม).....	๗๓
ความรู้ท้ายเล่ม		๘๑

ก่อนออกเดินทาง

“

ศาลปกครองเป็นองค์กรตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเป็นเอกเทศ แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีปกครองซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกันเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

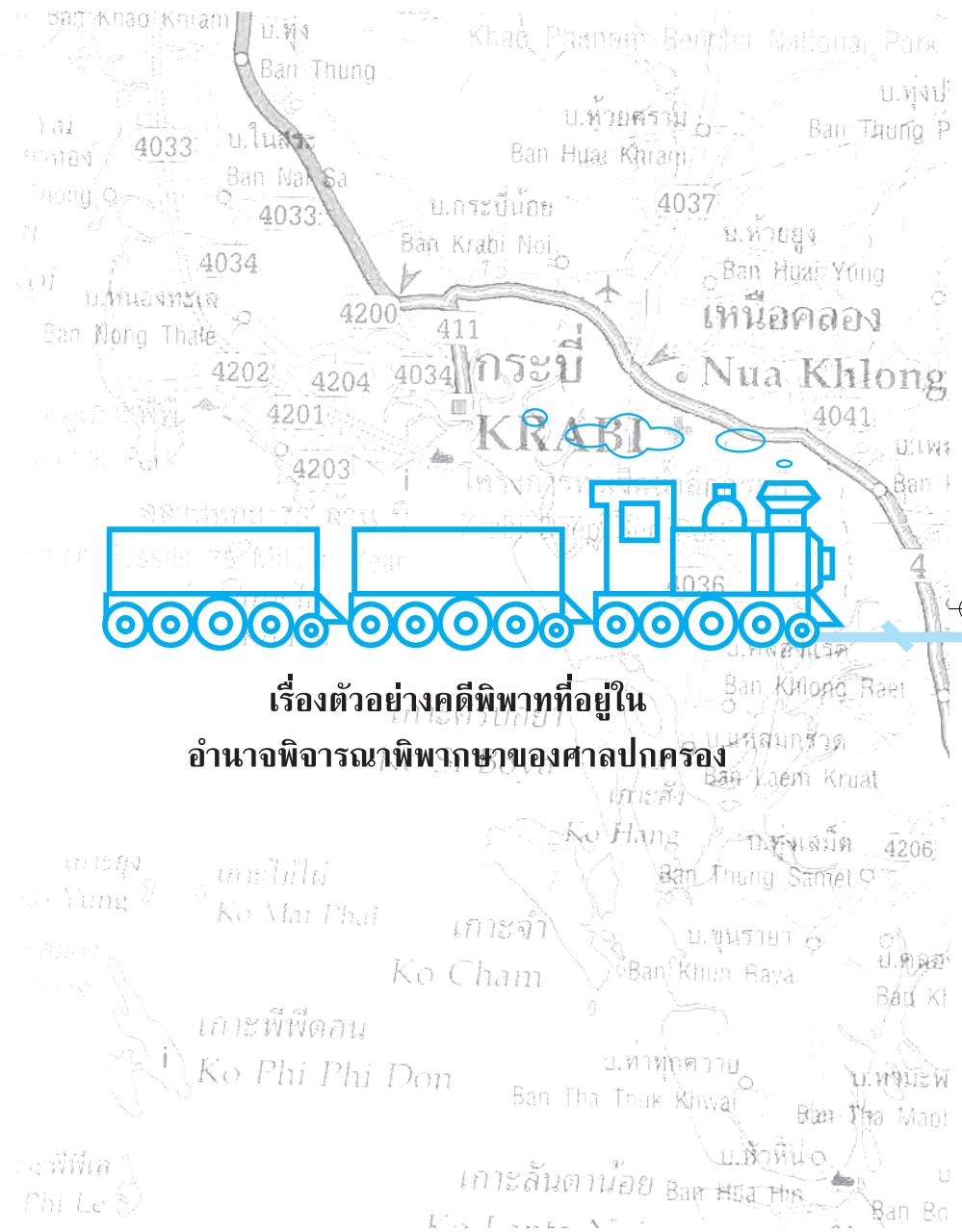
ดังนั้น ศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย ศาลปกครอง ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง และศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญา และคดีอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ

การจัดกระบวนการยุติธรรมออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญาซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า “ศาลคู่” ซึ่งต่างไปจากเดิมที่เป็นระบบ “ศาลเดี่ยว”

”

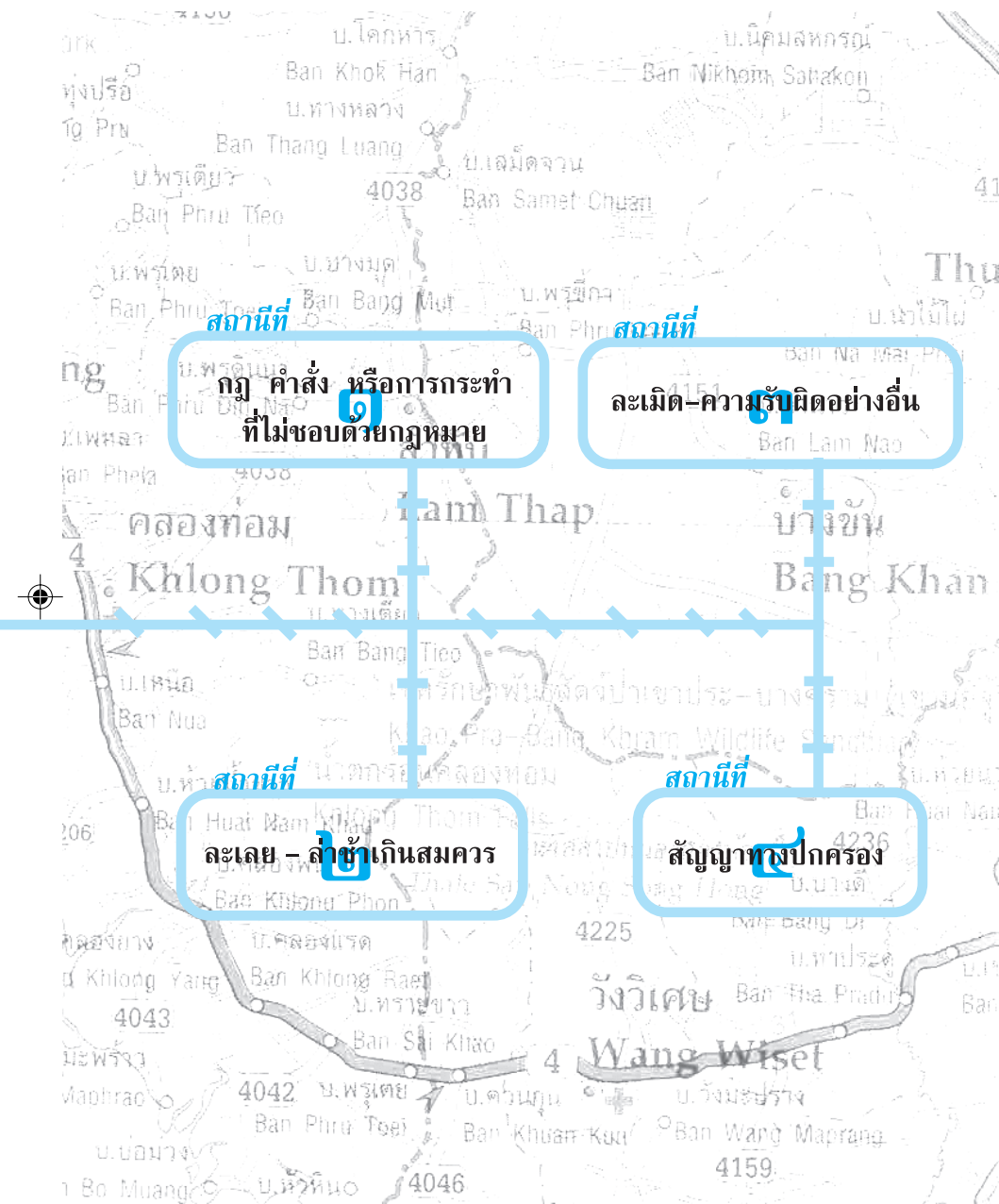

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

เรื่องตัวอย่างคดีพิพาทที่อยู่ใน
อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

สถานีที่ ๑

กฎ คำสั่ง หรือการกระทำ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่
ของรัฐออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เธอล่าเอียง

เทียบเคียง >> คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒/๒๕๔๖

“ถนน” นับเป็นหนึ่งในสาธารณูปโภคที่สำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือในการกระจายการพัฒนาไปสู่ชนบท แต่เพราะข้อจำกัดเรื่องที่ทางที่ไม่ได้มีมากมาย และหลายที่ก็มีผู้จับจองเป็นเจ้าของแล้ว ทำให้เวลารัฐจะสร้างถนนแต่ละครั้งก็อาจจำเป็นต้องเวนคืนที่ดินจากประชาชน ซึ่งประชาชนผู้เป็นเจ้าของที่ดินแม้ว่าจะเดือดเนื้อร้อนใจ แต่ก็ต้องยอมเสียสละ เพราะถือว่าการสร้างถนนนั้นเป็นเรื่องของ “ประโยชน์ส่วนรวม” ที่ย่อมต้องสำคัญกว่า “ประโยชน์ส่วนตัว” เสมอ แต่เมื่อยอมเสียสละแล้วก็ย่อมต้องได้รับผลตอบแทนความเสียสละนั้นอย่างคุ้มค่า การจ่ายค่าทดแทนราคาที่ดินที่ถูกเวนคืนอย่างเป็นธรรมและเหมาะสม จึงเป็นสิ่งที่รัฐจะต้องคำนึงถึงเมื่อจำเป็นต้องซื้อที่ดินจากประชาชนมาเพื่อดำเนินการที่เป็นสาธารณประโยชน์

แต่จะเกิดอะไรขึ้น เมื่อประชาชนผู้เป็นเจ้าของที่ดินรู้สึกรู้ว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมในเรื่องค่าทดแทนราคาที่ดินที่ถูกเวนคืน ลองมาดูอุทาหรณ์จากเรื่องราวต่อไปนี้

เรื่องมีอยู่ว่า นายก๊ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่ถูกเวนคืน ไม่พอใจ

ค่าทดแทนที่คณะกรรมการกำหนดราคาเบื้องต้นได้กำหนดให้ในอัตราตารางวาละ ๕,๐๐๐ บาท นายก็จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่าค่าทดแทนที่ดินที่คณะกรรมการกำหนดราคาเบื้องต้นกำหนดนั้นถูกต้องตามกฎหมายแล้ว จึงได้วินิจฉัยยืนยันตามราคา

ค่าทดแทนที่คณะกรรมการกำหนดราคาเบื้องต้นกำหนดให้ เรื่องราวยังไม่จบลงแค่นั้น เมื่อต่อมานายก็ทราบว่ามีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาให้เพื่อนบ้านของตนที่มีที่ดินแปลงใกล้เคียงกันและมีสภาพคล้ายกันกับของตน ได้รับค่าทดแทนเพิ่มขึ้นอีกตารางวาละ ๑,๐๐๐ บาท นายก็เห็นว่าการกำหนดอัตราดังกล่าวนี้ไม่มีเหตุผล

อันสมควรและเป็นการเลือกปฏิบัติ เพราะมีการพิจารณากำหนดราคาค่าทดแทนที่ดินแตกต่างกัน ทั้งๆ ที่ที่ดินดังกล่าวอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันและมีสภาพคล้ายกัน นายก็จึงได้นำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลพิจารณากำหนดค่าทดแทนใหม่

ศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า สภาพที่ดินของนายก็เป็นที่อยู่อาศัย การคมนาคมสะดวก ติดทางสาธารณประโยชน์ อีกทั้งที่ดินแปลงข้างเคียงก็มีสภาพเหมือนที่ดินของนายก็ แต่ได้รับค่าทดแทนเพิ่มขึ้นโดยรัฐมนตรีมิได้โต้แย้ง การวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีจึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เพราะไม่มีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่รัฐมนตรีจะพิจารณากำหนดราคาค่าทดแทนที่ดิน ระหว่างที่ดินของนายก็กับที่ดินแปลงข้างเคียงให้แตกต่างกัน ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงเป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรี และให้วินิจฉัยอุทธรณ์ใหม่ให้เป็นธรรมและไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ และแจ้งคำวินิจฉัยให้นายก็ทราบภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่มีคำพิพากษา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ใหม่ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด และที่สุดแล้วก็วินิจฉัยให้เพิ่มเงินค่าทดแทนให้เท่ากับที่ดินแปลงข้างเคียงที่ดินของนายก็

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ต่อไปหากจะต้องมีการเวนคืนที่ดินอีก ก็คงจะต้องระมัดระวังให้ดี กำหนดค่าทดแทนให้เป็นธรรมเสียตั้งแต่ต้น จะได้ไม่ต้องมีปัญหายืดเยื้อเหมือนกรณีนี้

สถานีที่ ๒

ละเลย – ล่าช้าเกินสมควร

คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

อุ้มขอมรถยนต์เจ้าปัญหา

เทียบเคียง >> คำพิพากษาศาลปกครองกลาง ที่ ๑๗๓๘/๒๕๕๖

ทุกวันนี้เราจะเห็นป้ายประชาสัมพันธ์รณรงค์ให้ประชาชนออกกำลังกาย เพื่อให้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงอยู่เต็มถนนไปหมด แต่ปรากฏว่าชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่บริเวณหลังวัดโสมนัสวิหาร เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย แต่ละคนกลับมีสุขภาพทรุดโทรมลงทุกวัน นอนก็ไม่ค่อยหลับเพราะต้องทนกับกลิ่นเหม็นของน้ำมัน ทนกับเสียงดังจากการทดลองเครื่องยนต์ และเสียงดังจากการเคาะซ่อมเครื่องยนต์ และปะผุครบวงจรตลอดเวลา ทั้งกลิ่นและเสียงอันสุดจะทนนั้นมาจากอุ้มขอมรถยนต์ที่ใช้พื้นผิวจราจรและทางเท้าของถนนที่อยู่หลังวัดโสมนัสวิหารเป็นที่ซ่อมรถนั่นเอง

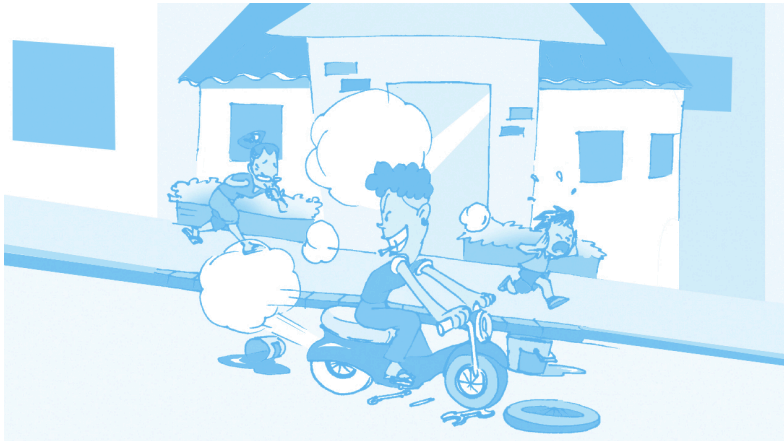
เมื่อความอดทนถึงขีดสุด ชาวบ้านที่พักอาศัยอยู่ในแถบนั้น จึงได้แจ้งให้เทศกิจเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายมาดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนดังกล่าว เทศกิจก็ไม่ได้นิ่งเฉย ได้เรียกเจ้าของอุ้มขอมรถยนต์ไปปรับถึง ๖ ครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น เหตุเดือดร้อนดังกล่าวยังคงอยู่เช่นเดิม ครบทั้งกลิ่นและเสียง ชาวบ้านอดทนไม่ไหว จึงนำคดีมาฟ้องศาลปกครอง

ศาลปกครองเห็นว่าตามมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่

มีอำนาจหน้าที่สอดส่องและกวดขันไม่ให้มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ
โดยเคร่งครัด ดังนั้น การที่ผู้อำนวยการเขตปล่อยให้ผู้ซ่อมรถยนต์
ดังกล่าวกระทำการฝ่าฝืน มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของถนนเป็นสถานที่
ซ่อม เปลี่ยนแปลง ต่อเติม ตัดแต่งอุปกรณ์รถยนต์ รถจักรยานยนต์
หรือล้อเลื่อน และตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา
๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
ที่ให้อำนาจกรุงเทพมหานครออกคำสั่งให้เจ้าของผู้ซ่อมรถยนต์
หยุดประกอบกิจการซ่อมรถยนต์ชั่วคราวไว้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาต
และห้ามกระทำการใดๆ ที่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ชาวบ้านที่อาศัย
ในบริเวณใกล้เคียง แต่ผู้อำนวยการเขตไม่ได้กำหนดวิธีการป้องกัน
ดังกล่าว กลับปล่อยให้เจ้าของผู้ซ่อมรถยนต์ดำเนินกิจการจนถึง
ทุกวันนี้ จึงถือว่าผู้อำนวยการเขตละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย
กำหนดไว้

ศาลปกครองจึงพิพากษาว่า ผู้อำนวยการเขตละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และมีคำสั่งให้ผู้อำนวยการเขตใช้อำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของอู่ซ่อมรถยนต์หยุดประกอบกิจการซ่อมรถยนต์จนกว่าจะได้รับใบอนุญาต และห้ามไม่ให้กระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ชาวบ้านที่พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียง

ยังไม่ทันได้ออกไปตรวจดูว่าได้มีการปฏิบัติตามคำพิพากษาแล้วหรือยัง เจ้าของอู่ซ่อมรถเจ้าปัญหาทนเสียงบริภาษไม่ไหวย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่ผู้อำนวยการเขตก็ไม่ได้นิ่งนอนใจยังคงสั่งให้เจ้าหน้าที่เขตออกตรวจพื้นที่อย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังขอความร่วมมือให้เจ้าหน้าที่ตำรวจร่วมด้วยช่วยกวดขันไม่ให้มีใครใช้ถนนเป็นอู่ส่วนตัวและติดตั้งป้ายห้ามจอดในบริเวณดังกล่าวด้วย

ที่นี้ชาวบ้านในแถบนั้น คงจะนอนหลับสนิทกันเสียที!

.....

สถานีที่ ๓

ละเมิด-ความรับผิดอย่างอื่น

คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ล้างคองเห่า

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๔๑/๒๕๕๗

หากจะถามว่าสถานที่ใดเป็นที่ปลอดภัยไร้โจรขโมยมากที่สุด คำตอบสุดท้ายก็คงหนีไม่พ้น “โรงพัก” หรือที่เรียกเป็นทางการว่า “สถานีตำรวจ” แน่ๆ เพราะไม่ว่าโจรที่ไหนก็คงไม่กล้าล้างคองเห่า แต่ก็อาจจะไม่แน่เสมอไป บางครั้งที่ปลอดภัยที่สุดอาจกลายเป็นที่อันตรายที่สุดก็ได้ เพราะแม้แต่ในโรงพักเองก็ยังไม่วายถูกมือดี ลอบเข้าไปขโมยของกลางที่ยึดมาจากผู้ต้องหาจนได้

เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งนางสาวจริงใจได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ไปทำธุระ แต่ด้วยความรีบร้อนเลยขับไปเฉี่ยวชนกับรถยนต์ของ นายแสนดีเข้า หลังจากนั้นไม่นานเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เดินทางมาตรวจ สถานที่เกิดเหตุและยึดรถจักรยานยนต์ของนางสาวจริงใจไว้และเอาไปเก็บรักษาไว้ที่สถานีตำรวจเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน พร้อมทั้งได้เปรียบเทียบปรับนางสาวจริงใจฐานขับรถโดยประมาท ซึ่งนางสาวจริงใจก็ไม่ติดใจอะไรยอมเสียค่าปรับแต่โดยดี และไม่กี่วันต่อมา

นางสาวจริงใจก็ได้ติดต่อขอรับรถจักรยานยนต์คืน

ดูเหมือนว่าเรื่องน่าจะจบลงแล้ว แต่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์

ของนางสาวจริงใจได้อันตรายจากที่เก็บรักษาอย่างไรร่องรอย!!
ค่าปรับก็จ่ายไปแล้ว แถมรถแสนรักยังมาหายไปอย่างจับมือใครดม
ไม่ได้ นางสาวจริงใจคิดหนักแล้วจึงตัดสินใจเข้าแจ้งความ พร้อมทั้ง
ร้องขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติใช้ค่าเสียหาย

ต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาที่ลักรถจักรยานยนต์ของนางสาวจริงใจได้พร้อมรถจักรยานยนต์คันดังกล่าว ซึ่งเรื่องก็อาจจะจบลงได้ด้วยดี ถ้าไม่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์คันดังกล่าวอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมาก นางสาวจริงใจเห็นแล้วก็ส่ายหน้าพร้อมทั้งยืนยันว่าจะขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ค่าเสียหายให้ดีกว่าแต่เรื่องก็เงียบหายไป นางสาวจริงใจจึงตัดสินใจนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานตำรวจเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการเก็บรักษาของกลาง ดังนั้นการที่นางสาวจริงใจฟ้องว่าเจ้าพนักงานตำรวจละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ เป็นเหตุให้คนร้ายลักรถจักรยานยนต์ของนางสาวจริงใจไปในระหว่างถูกยึดไว้เป็นของกลางในคดีจราจร ซึ่งเก็บรักษาไว้ที่สถานีตำรวจ แม้ต่อมาภายหลังจะได้รถจักรยานยนต์คันกลับมาแต่ก็อยู่ในสภาพที่เสียหายมาก จึงขอให้ชดใช้เงินจากกรณีดังกล่าวนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง จึงรับคำฟ้องไว้พิจารณา และหลังจากนั้นไม่นานนางสาวจริงใจก็ได้รับความเป็นธรรมสมใจเพราะศาลปกครองเห็นว่าการที่รถจักรยานยนต์ของนางสาวจริงใจหายไป เกิดจากความประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถึงแม้ว่าภายหลังจะตามรถจักรยานยนต์กลับมาได้ก็อยู่ในสภาพชำรุดเสียหาย จึงถือว่าเป็นผลจากการประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้นางสาวจริงใจได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ศาลปกครองจึงพิพากษาให้สำนักงาน

ตำรวจแห่งชาติ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นางสาวจริงใจเป็นเงิน ๘,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗ ครั้งต่อปี นับตั้งแต่วันที่นางสาวจริงใจยื่นฟ้องคดีจนถึงวันที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติชำระเงินให้นางสาวจริงใจ พร้อมทั้งให้คืนค่าธรรมเนียมศาลให้นางสาวจริงใจตามส่วนแห่งการชนะคดีด้วย

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถึงแม้ว่าของกลางที่อยู่ในความรับผิดชอบนั้นจะไม่ใช่ของของตน แต่ก็ต้องดูแลให้ดีเสมือนหนึ่งเป็นของตน จะได้ไม่มีปัญหาเหมือนกับเรื่องนี้

.....

ที่นี่...สถานีดดีปกรอง

สถานีที่ ๔

สัญญาทางปกครอง

คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

สัญญาต้องเป็นสัญญา

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๔๕/๒๕๕๖

ขึ้นชื่อว่าสัญญา ไม่ว่าจะเป็นสัญญาใจ สัญญาปากเปล่า หรือสัญญาที่เซ็นกันเป็นลายลักษณ์อักษรก็ตาม ความหมายที่ทุกคนเข้าใจกันก็คือ เมื่อสัญญากันแล้วคู่สัญญาก็ต้องทำตามที่สัญญากันไว้ แต่ความไม่แน่นอนคือความแน่นอน เมื่อสัญญากันแรกๆ ก็อาจจะยังหวานชื่น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ปัญหาที่ไม่คาดคิดก็อาจจะเกิดขึ้นได้ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีปัญหาเกี่ยวกับสัญญาที่ตนทำขึ้น และต้องการยุติปัญหา ไม่ว่าจะเป็นนายจ้างกับลูกจ้าง ผู้ซื้อกับผู้ขาย หรือคู่สัญญาในลักษณะอื่นๆ คำตอบสุดท้ายคงหนีไม่พ้น “ศาล” ซึ่งเป็นองค์กรที่จะเข้ามาช่วยตัดสินข้อพิพาท ปัญหาต่อไปก็คือสัญญาที่เซ็นๆ กันนั้น มีหลากหลายร้อยแปด เราจะรู้ได้อย่างไรว่าสัญญาที่มี

ปัญหานั้นจะต้องให้ศาลไหนช่วยแก้ไขข้อพิพาทให้ สัญญาจ้างแรงงาน บางประเภทดูเหมือนๆ เหมือนกับสัญญาจ้างแรงงานทั่วไปที่เมื่อมีปัญหา ก็จะต้องฟ้องศาลแรงงาน แต่จริงๆ แล้วกลับไม่ใช่อย่างที่เข้าใจ อย่างเช่น เรื่องราวของนายกรุงโรมที่จะเล่าให้ฟัง ต่อไปนี้

นายกรุงโรมเป็นลูกจ้างชั่วคราว ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง หัวหน้าศูนย์การศึกษาของสถาบันการศึกษาของรัฐแห่งหนึ่ง ศูนย์การศึกษาที่นายกรุงโรมทำงานอยู่นั้นตั้งอยู่ในต่างจังหวัด นายกรุงโรม ทำงานเรื่อยมาจนถึงวันดีคืนร้าย นายกรุงโรมก็มีข้อพิพาทกับสถาบัน

การศึกษาต้นสังกัด เนื่องจากสถาบันการศึกษามีคำสั่งให้นายกรุงโรม
ออกจากงานเพราะขัดคำสั่งและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา
และละทิ้งงานเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

นายกรุงโรมได้รับคำสั่งแล้วก็เห็นว่าการที่อธิการบดีออกคำสั่ง
ให้ตนออกจากงานด้วยเหตุผลดังกล่าว เป็นการออกคำสั่งโดยลูก
อำนาจ เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
และเป็นการกระทำละเมิด จึงได้นำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง
ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของสถาบันการศึกษาและขอให้สถาบัน
การศึกษาชดใช้ค่าเสียหาย

ปัญหาที่น่าสนใจก็คือ เมื่อนายกรุงโรมเป็นลูกจ้างชั่วคราว
มิได้เป็นข้าราชการ ข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาจ้างทำงานของ
นายกรุงโรมจะอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน
หรืออยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

*ศาลปกครองสูงสุดโดยมติที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครอง
สูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า* สัญญาจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงานนั้น
ไม่ครอบคลุมการจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ เพราะการจ้างลูกจ้าง
ของส่วนราชการนั้นมีลักษณะเป็นข้อตกลงเพื่อให้ลูกจ้างปฏิบัติ
หน้าที่ราชการ ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่ราชการนั้นถือว่าเป็นภารกิจของ
ส่วนราชการในการจัดทำบริการสาธารณะ สัญญาในการจ้างลูกจ้าง
ให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการจึงมีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้เอกชนเข้า
ดำเนินงานหรือร่วมดำเนินงานบริการสาธารณะ ซึ่งสัญญาที่มีลักษณะ
ดังกล่าวนี้เป็นสัญญาทางปกครอง

สำหรับสัญญาที่สถาบันการศึกษาทำกับนายกรุงโรมนั้น
ก็เข้าลักษณะเดียวกันนี้ กล่าวคือ เป็นสัญญาจ้างให้นายกรุงโรมปฏิบัติ
หน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าศูนย์การศึกษา ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่

ที่เกี่ยวข้องกับการกิจการให้บริการทางการศึกษาของสถาบันการศึกษา
แห่งนั้น สัญญาจ้างของนายกรุงโรมจึงมีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้
เอกชน คือนายกรุงโรม เข้าร่วมดำเนินงานบริการสาธารณะ ซึ่งก็คือ
บริการทางการศึกษา ดังนั้น ข้อพิพาทเกี่ยวกับการให้นายกรุงโรม
ออกจากงานจึงถือว่าเป็นข้อพิพาทตามสัญญาทางปกครอง และอยู่ใน
อำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

.....

ที่นี่...สถานียศดีปกครอง

สถานีที่

กฎ คำสั่ง หรือการกระทำ
ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๕

สถานีที่

ละเมิด-ความรับผิดชอบอื่น

๖

สถานีที่

ละเลย - ล่าช้าเกินสมควร

๒

สถานีที่

สัญญาทางปกครอง

๗

มาตรา ๙ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี
พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครอง
มีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่
ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ
คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือ
นอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้อง
ตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้
สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือก
ปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น
หรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจ
โดยมิชอบ

(๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(๔) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

(๕) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้นบุคคลต้องกระทำ หรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

(๖) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

เรื่องดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง

(๑) การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหาร

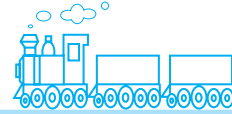
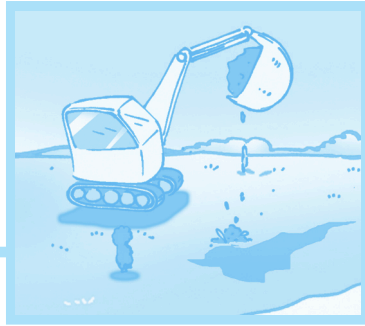
(๒) การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ

(๓) คดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย หรือศาลชั้นอุทธรณ์พิเศษอื่น

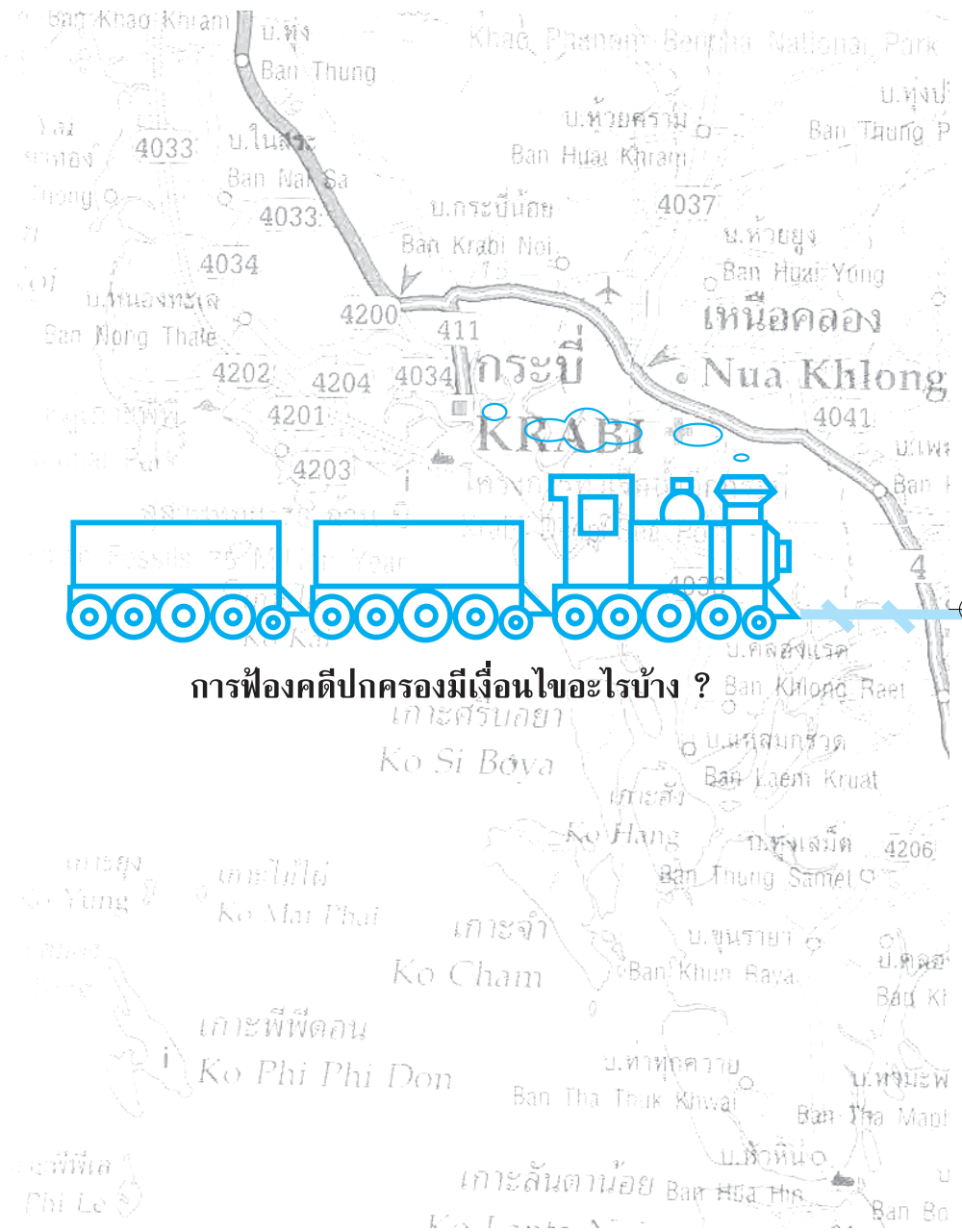

ที่นี่...สถานีดี้ปกรอง

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

การฟ้องคดีปกครองมีเงื่อนไขอะไรบ้าง ?

สถานีที่ ๕

ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย

ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรือ
อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจาก
การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณี
อื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง

คนรักชาติ สู..สู่

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๗/๒๕๕๕

การรักชาติ รักแผ่นดิน เป็นเรื่องดีที่สมควรทำและน่ายกย่อง แต่ความรู้สึกรักชาติ รักแผ่นดินเกิด บางครั้งก็ไม่สามารถแสดงออกมาได้ทุกโอกาส อย่างเช่นเรื่องของนายรักชาติผู้มีเลือดรักชาติอยู่เต็มกาย สมชื้อ

เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งขณะกำลังเดินตรวจตราดูแลความสงบเรียบร้อยตามประสาพลเมืองดี บังเอิญนายรักชาติได้รับการร้องเรียนจากราษฎรในพื้นที่ว่า กรมที่ดินได้เลือกปฏิบัติโดยการบุกรุกนำที่ดินอันเป็นที่ทำเลเลี้ยงสัตว์สาธารณะประโยชน์ไปออกเอกสารสิทธิให้แก่ราษฎรอื่นโดยไม่ชอบ ทำแบบนี้ไม่ถูกต้องแน่

นายรักชาติได้ฟังดังนั้นก็ฮึดฮัด !! เลือดรักชาติ รักประชาชน ชัดแรง เห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้มีการเพิกถอนเอกสารสิทธิที่ออกทับที่ทำเลเลี้ยงสัตว์สาธารณะประโยชน์ดังกล่าว นายรักชาติยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองทันที ที่ตนไม่ได้อาศัยอยู่หรือใช้ประโยชน์ใดๆ จากที่สาธารณะประโยชน์

ที่พิพาทนั้นเลย แต่นายรักชาติคิดว่าตนเองเป็นผู้ติดตามผลประโยชน์ของแผ่นดิน ในฐานะที่เป็นคนไทยคนหนึ่ง เมื่อเห็นว่ามีอะไรที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้นก็ยอมไม่ได้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า บุคคลทั่วไปที่พบเห็นว่าการกระทำหรืองดเว้นกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหายแก่บุคคลอื่น โดยบุคคลที่ได้รับ ความเดือดร้อนหรือเสียหายไม่ได้มอบอำนาจให้บุคคลผู้นั้นดำเนินการฟ้องคดีแทนตนเอง ไม่ใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อนายรักชาติไม่ได้เป็นผู้อยู่อาศัยหรือครอบครองใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณะประโยชน์ที่พิพาท เพียงแต่ได้รับการร้องเรียนจากบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหาย โดยที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้มอบอำนาจให้นายรักชาติดำเนินการฟ้องคดีแทน ดังนั้น นายรักชาติจึงไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

อุทธรณ์เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า แม้จะรักชาติ รักแผ่นดิน และรัก

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

ความเป็นธรรมเพียงไหน ก็คงต้องดูด้วยว่ากฎหมายกำหนดเงื่อนไข
สำหรับการฟ้องคดีเอาไว้อย่างไร ถ้าหากอยากช่วยฟ้องคดีให้ชาวบ้าน
จริงๆ ก็อย่าลืมให้เขามอบอำนาจให้ดำเนินการฟ้องคดีแทน เท่านี้
ท่านก็จะได้แสดงความรักชาติและได้ดูแลพิทักษ์ผลประโยชน์ของ
แผ่นดินอย่างที่ตั้งใจได้อย่างเต็มที่และถูกต้องตามกฎหมาย

.....

สถานีที่ ๖

ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย

ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรือ
อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจาก
การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณี
อื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง

รวมกันเราอยู่

เทียบเคียง >> คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑/๒๕๔๕

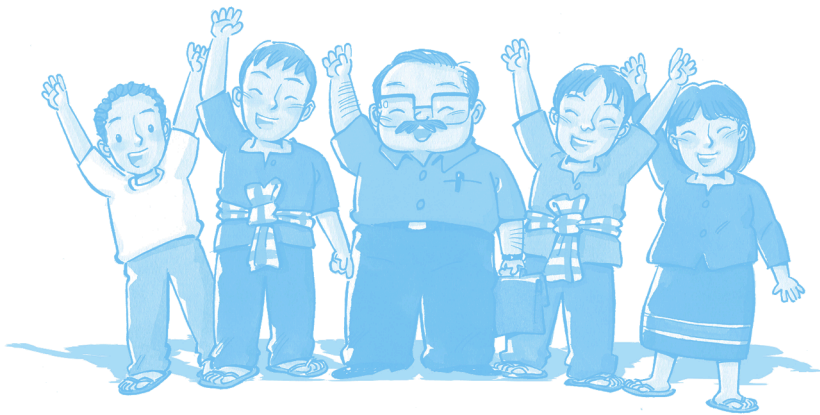
“สามัคคี คือ พลัง” ประโยคมตะที่แสดงถึงพลังของความสามัคคีที่เป็นจริงเสมอไม่ว่าในสถานการณ์ไหน ประวัติศาสตร์ไทยก็ได้พิสูจน์ให้เห็นชัดแจ้งแล้วว่า คนไทยมีชัยต่อศัตรูที่มารุกรานได้ก็ด้วยความสามัคคี จนมาถึงยุคปัจจุบัน เรื่องราวขุนวาย ยุ่งเหยิง หรือ ยากเย็นหลายเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคม หลายครั้งก็ยุติและสำเร็จลงด้วยดีด้วยความสามัคคีของคนในชาติ ถ้าพึ่งแค่คนคนเดียวอาจไม่มีแรงเพียงพอที่จะผลักดันเรื่องราวต่างๆ ให้สำเร็จลงได้ แต่ถ้ารวมกันเป็นหมู่เป็นพวกแล้ว เรื่องราวที่ดูเหมือนยากเข็ญก็อาจจะง่ายขึ้นทันตาเห็นก็เป็นได้ ดังเช่นเรื่องราวในสถานีคดีปกครองสถานีนี้ ที่กล่าวถึงชาวบ้านกลุ่มหนึ่งที่รวมตัวกันเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับตนเอง

เรื่องราวเกิดขึ้นที่จังหวัดในแถบภาคอีสานของประเทศไทย เมื่อรัฐบาลมีดำริจะสร้างเขื่อน เพื่อประโยชน์ในด้านการชลประทานของชาวบ้านที่ทำการเกษตรในแถบนั้น เมื่อจะมีการสร้างเขื่อนแน่นอนว่าสิ่งที่ตามมาก็คือชาวบ้านจำนวนหนึ่งจะต้องยอมเสียสละที่ดินของตนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม โดยราชการก็จะจ่ายเงินทดแทนให้ตามสมควร เรื่องราวที่ขัดแย้งกันนี้ เป็นเรื่องราวของเงินค่าขนย้ายบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่ชาวบ้านจะได้รับเมื่อต้องย้าย

ทรัพย์สินของตนออกจากที่ที่จะใช้สร้างเขื่อน การจ่ายค่าชดเชยนั้นจะต้องจ่ายตามที่คณะกรรมการได้มีมติไว้ ซึ่งมีเงื่อนไขว่าบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่จะได้รับค่าชดเชยจะต้องปลูกสร้างอยู่ในที่ดินป่าสงวนแห่งชาติ ที่ดินอุทยานแห่งชาติ ที่สาธารณประโยชน์หรือที่ดินที่ไม่มีเอกสารสิทธิ์อื่นๆ และเจ้าของบ้านจะต้องครอบครองที่ดินนั้นมาก่อนที่รัฐบาลจะสร้างเขื่อน และเพื่อให้เกิดความยุติธรรมกับทุกฝ่าย คณะรัฐมนตรีจึงให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา ๑ ชุด เพื่อพิจารณา

กำหนดราคาค่าชดเชยและกำหนดผู้ที่ได้รับเงินค่าชดเชย และให้มีการสำรวจจริงวัดและทำแผนที่ที่ดินตามความเป็นจริง ว่าที่ดินแปลงไหนใครครอบครอง เพื่อคณะกรรมการจะได้ทราบว่าต้องจ่ายเงินให้บ้านไหนบ้าง จำนวนเท่าไร

รังวัดกันไปมา ปรากฏว่ามีชาวบ้านหลายสิบคนที่ครอบครองที่ดินในเขตที่จะสร้างเขื่อนพบว่าไม่มีชื่อของตนอยู่ในรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะต้องได้รับค่าชดเชย แต่กลับมีรายชื่อคนอื่นเป็นผู้ครอบครอง

ที่ดินดังกล่าวแทน ทั้งๆ ที่กลุ่มชาวบ้านดังกล่าวอาศัยในที่ดินมานานหลายสิบปี ก่อนที่จะมีโครงการสร้างเขื่อน ชาวบ้านทั้งกลุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงรวมตัวกันทำเรื่องร้องเรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังไม่ทันได้รับคำตอบว่าใครเป็นผู้ครอบครองที่ดินกันแน่ คณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินก็ได้สั่งจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ชาวบ้านคนอื่นๆ ในละแวกนั้นแล้ว คงเหลือแต่ชาวบ้านกลุ่มนี้ที่ไม่ได้รับเงิน เพราะคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินแจ้งว่า ได้ตรวจสอบที่ดินที่ทั้งกลุ่มครอบครองอยู่แล้วพบว่าที่ดินบริเวณนั้นเป็นที่ดินที่ได้มีการออกเอกสารหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง คณะกรรมการจึงถือว่าที่ดินบริเวณนั้นเป็นที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ จึงมีมติไม่จ่ายค่าชดเชยให้ เพราะไม่เข้าเงื่อนไขการจ่ายเงินค่าชดเชยตามที่มติคณะรัฐมนตรีกำหนดไว้ และเมื่อคณะกรรมการมีมติไม่จ่ายค่าชดเชยให้ เรื่องชาวบ้านที่เคยร้องเรียนให้ช่วยตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ครอบครองที่ดิน ก็พลอยพับไปด้วยเพราะในเมื่อไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยแล้ว คณะกรรมการก็เห็นว่าไม่จำเป็นต้องตรวจสอบว่าใครเป็นเจ้าของที่ดินอีก

เคราะห์กรรมตกอยู่กับชาวบ้านกลุ่มนี้โดยไม่ต้องสงสัย ที่ดินที่ตนอาศัยมานาน มีชื่อคนอื่นเป็นผู้ครอบครอง และอีกไม่นานก็ต้องย้ายออกเพื่อให้ราชการสร้างเขื่อน แถมยังจะไม่ได้เงินค่าชดเชยอีก มองซ้ายขวาไม่รู้จะหันไปพึ่งใคร ทั้งกลุ่มก็เลยเข้าชื้อกันเป็นบัญชีทางร่วมมายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองรับคำฟ้องไว้พิจารณา และในที่สุดศาลปกครองสูงสุดก็พิพากษาว่ามติของคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินที่ไม่จ่ายเงินให้ชาวบ้านกลุ่มนี้ โดยอ้างว่าที่ดินบริเวณนี้มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ทำให้ไม่เข้าเงื่อนไขในการจ่ายเงินค่าชดเชยนั้น เป็นมติที่ไม่เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรี เพราะมติของคณะรัฐมนตรีที่

กำหนดให้จ่ายค่าชดเชยนั้น มีเงื่อนไขสำคัญคือผู้ครอบครองที่ดิน จะต้องอยู่มาก่อนที่จะมีการสร้างเขื่อน อีกทั้งไม่ได้กำหนดยกเว้นไม่ให้ จ่ายเงินแก่ผู้ครอบครองที่ดินที่มีการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินหลวง เพราะฉะนั้นมติของคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินที่ไม่จ่ายเงินให้แก่ ชาวบ้านทั้งกลุ่มนั้น จึงเป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ ผู้รับผิดชอบยุติในการสืบหาว่าใครเป็นผู้ครอบครองและทำประโยชน์ ในที่ดินนั้นถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนมติของคณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงิน เฉพาะส่วนที่ไม่อนุมัติจ่ายเงินให้แก่ ผู้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินบริเวณนั้น และให้ผู้รับผิดชอบ ตรวจสอบว่าผู้ฟ้องคดีทั้งกลุ่มเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดิน จริงหรือไม่ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ศาลพิพากษา และเมื่อ ตรวจสอบแล้วเสร็จว่าใครบ้างเป็นผู้ครอบครองและทำประโยชน์ใน ที่ดินบริเวณนั้น ก็ให้คณะกรรมการพิจารณาจ่ายเงินค่าชดเชยตาม เกณฑ์ที่กำหนดให้แก่คนที่มียุติโดยเร็ว

สถานีที่ ๗

**ต้องแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย
ตามขั้นตอนหรือวิธีการก่อน**

คดีที่นำมาฟ้องนั้นจะต้องมีการดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดเสียก่อน แล้วจึงจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้

ชำนักรักพลาตท่า

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๔๔๕/๒๕๕๕

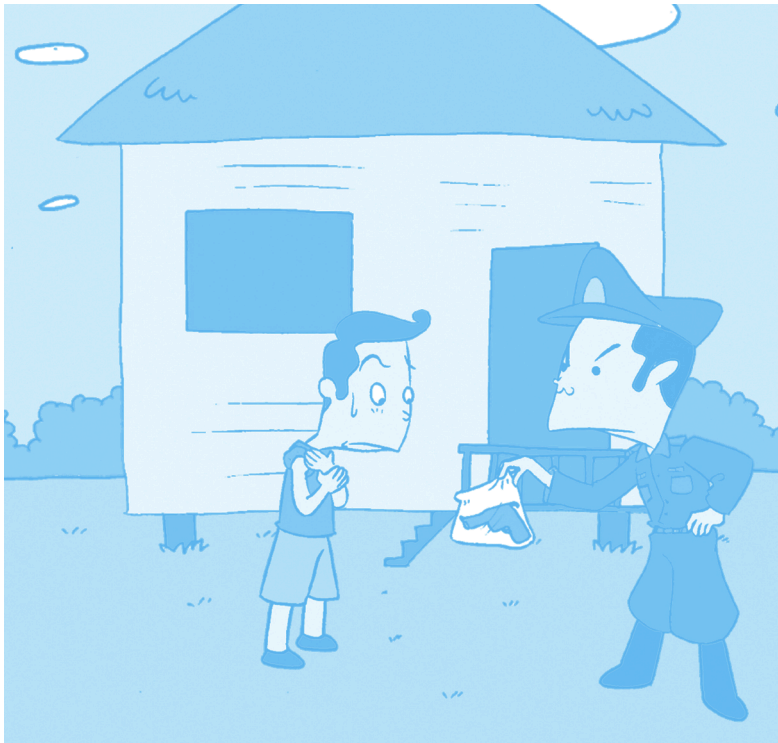
“วันเวลาไม่เคยคอยใคร” เป็นคำพูดที่ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นจริงทุกยุคทุกสมัย และคงไม่มีใครจะปฏิเสธความจริงอันเป็นสากลนี้ได้ แต่จะมีสักกี่คนที่เห็นค่าของวันเวลาที่ผ่านไปทุกวัน พวกเราหลายคนยังมีนิสัยผัดวันประกันพรุ่ง เดี่ยวค่อยทำ พรุ่งนี้ค่อยเริ่ม ผัดไปเรื่อยจนในที่สุดการผัดวันนั้นอาจจะก่อให้เกิดผลเสียอย่างที่เราคิดไม่ถึงทางที่ดีที่สุดคือ เมื่อคิดจะทำอะไรก็ควรจะทำตั้งแต่นั้นๆ ก่อนหมดกำหนดเวลา เพื่อว่าถ้ามีอะไรขัดข้องจะได้แก้ไขทัน ไม่สายเกินไปอย่างเรื่องนี้

เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรแห่งหนึ่งได้เข้าตรวจค้นบ้านและยึดอาวุธปืนของนายฮึกเหิมพร้อมใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน เมื่อยึดแล้วก็นำส่งนายกเล้าหาญในฐานะนายทะเบียนอาวุธปืนท้องถิ่น ต่อมานายกเล้าหาญได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เพิกถอนใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนของนายฮึกเหิมโดยให้เหตุผลว่านายฮึกเหิมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และเคยต้องหาคดีอาญาซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นคุณสมบัติต้องห้ามในการออกใบอนุญาต

ให้มีและใช้อาวุธปืนตามมาตรา ๑๓ (๗) (๘) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐

เวลาผ่านไปราว ๑ ปี นายฮึกเหิมเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ขอให้เพิกถอนคำสั่งและคืนอาวุธปืน พร้อมใบอนุญาตแก่ตน ในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๔ และต่อมาในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๔ นายฮึกเหิมได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งและคืนอาวุธปืน พร้อมใบอนุญาตให้แก่ตนด้วย

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า นายกล้าหาญซึ่งเป็นนายทะเบียนอาวุธปืนได้มีคำสั่งลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เพิกถอนใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนของนายฮึกเหิม ถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งนายกล้าหาญได้จัดส่งคำสั่งดังกล่าวให้นายฮึกเหิมทราบ และนายฮึกเหิมได้ลงลายพิมพ์นิ้วมือรับทราบ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๓ กรณีนี้จึงต้องถือว่านายฮึกเหิมได้รับแจ้งคำสั่งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๓ ซึ่งตามกฎหมายกำหนดไว้ว่า หากนายฮึกเหิมไม่พอใจคำสั่งทางปกครองดังกล่าว นายฮึกเหิมจะต้องอุทธรณ์คำสั่งภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น หรือถ้าหากไม่มีการแจ้งสิทธิการอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งให้นายฮึกเหิมทราบ ระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งจะขยายเป็น ๑ ปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

กรณีของนายฮึกเหิมถือเป็นกรณีหลัง เพราะนายกล้าหาญไม่ได้แจ้งสิทธิการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งให้นายฮึกเหิมทราบ ระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งจึงขยายออกไปเป็น ๑ ปี การที่นายฮึกเหิมยื่นอุทธรณ์ต่อนายกล้าหาญ เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๔ นั้น เป็นการยื่นอุทธรณ์เกินระยะเวลา ๑ ปี ตามที่กฎหมายกำหนด จึงถือว่านายฮึกเหิมไม่ได้ดำเนินการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองให้เสร็จสิ้นก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลปกครองจึงไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

อุทธรณ์เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าได้รับคำสั่งทางปกครองแล้ว แต่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งที่ได้รับ ก็ต้องรีบอุทธรณ์คำสั่งนั้นทันทีอย่ารั้งรอ มิฉะนั้นจะเป็นอย่างนายฮึกเหิมที่มีแต่เสียกับเสีย คือเสียทั้งผลประโยชน์และเสียใจ

สถานีที่ ๘

คำฟ้อง

คำฟ้องในคดีปกครองนั้นไม่มีแบบฟอร์มบังคับแต่ต้องใช้ถ้อยคำ
สุภาพ และต้องมีองค์ประกอบต่างๆ ครบถ้วน ได้แก่

- (๑) ชื่อและที่อยู่ติดต่อได้ของตนเอง (ผู้ฟ้องคดี)
- (๒) ชื่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง
ที่ตนต้องการจะฟ้อง (ผู้ถูกฟ้องคดี)
- (๓) เรื่องราวที่แสดงให้เห็นว่าหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่
กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (๔) คำขอว่าต้องการให้ศาลปกครองสั่งอย่างไรในเรื่องนั้นๆ
โดยต้องเป็นคำขอที่ศาลปกครองสั่งให้ได้ตามกฎหมาย
- และ (๕) ต้องลงลายมือชื่อด้วยตนเองด้วย

อารมณ์เป็นเหตุ

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๔๒/๒๕๕๔

เชื่อว่าทุกคนคงจะเคยได้ยินคำพูดที่ว่า “ถ้าควบคุมอารมณ์ได้ มีชัยไปกว่าครึ่ง” และหลายคนที่ได้ยินคำพูดแบบนี้คงเถียงอยู่ในใจว่าจะระงับอารมณ์ไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าโกรธก็ต้องระบาย คับข้องใจก็ต้องพูด ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้เรื่องกัน แต่แม้ว่าจะไม่พอใจแค่ไหนก็ตาม ถ้าอยากจะแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไป ก็คงต้องควบคุมอารมณ์และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กติกามีไว้เพื่อช่วยแก้ไขปัญหามีฉะนั้นแล้วปัญหาของคุณอาจจะไม่ได้รับการแก้ไขเหมือนในกรณีนี้

เรื่องมีอยู่ว่านางสาวอุงเงินได้รับจ้างของที่ดินจากนายพอเพียง หลังจากนั้นไม่นานนางสาวอุงเงินได้รับหมายแจ้งจากสำนักงานบังคับคดีจังหวัดแห่งหนึ่งว่าให้นางสาวอุงเงินนำส่งโฉนดที่ดินดังกล่าวพร้อมสัญญาจ้างของ ภายใน ๑๕ วัน หากเพิกเฉยจะรายงานศาลให้ออกหมายเรียกและหมายจับ นายอุงทองซึ่งเป็นพี่ชายของนางสาวอุงเงิน ไม่พอใจที่หน่วยงานไม่แจ้งเรื่องดังกล่าวให้ทราบ จนกระทั่งมีการขายทอดตลาดที่ดินแปลงดังกล่าว จึงได้ยื่นฟ้องเจ้าพนักงานที่ดินและเจ้าพนักงานบังคับคดีจังหวัดว่ากระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ศาลปกครองสั่งห้ามเจ้าพนักงานบังคับคดียึดโฉนดที่ดินที่นางสาวอุงเงินรับจ้างของไว้ โดยในคำฟ้องดังกล่าว นายอุงทองได้ระบายอารมณ์ด้วยความโกรธโดยการใช้อภัยคำต่าง ๆ นานาตามแต่จะสรรหามาได้ บางส่วนก็เป็นการด่าว่าหน่วยงานและเจ้าหน้าที่

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาคำฟ้องของนายอุงทองแล้วเห็นว่า เป็นคำฟ้องที่ไม่สุภาพ มีลักษณะเป็นคำด่า ก้าวร้าว หยาบคาย

ซึ่งถือว่าเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์และไม่อาจแก้ไขได้ อีกทั้งนายอุททอง ซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เดือดร้อนเสียหายโดยตรง แต่ยื่นฟ้องคดีแทน นางสาวอุณิษาที่เป็นน้องสาว ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

นายอุททองยังคงไม่ยอมแพ้และได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด โดยยังคงใช้ถ้อยคำแบบเดิม คือมีลักษณะเป็นคำด่า ก้าวร้าว หยาบคาย *ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งยืนตามศาลปกครองชั้นต้น* คือไม่รับคำอุทธรณ์ของนายอุททองไว้พิจารณา

อุทธรณ์เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้ว่าคุณจะคับข้องใจและอยากจะระบายความทุกข์เพียงใดก็ตาม แต่ในการเขียนคำฟ้องและเอกสารต่างๆ ที่ยื่นต่อศาลปกครองนั้นต้องใช้ถ้อยคำสุภาพเท่านั้น

ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด

**ลักษณะของคำฟ้อง (มาตรา ๔๕ พระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒)**

คำฟ้องในคดีปกครองนั้นไม่มีแบบฟอร์มบังคับ แต่ต้องใช้
ถ้อยคำสุภาพและมีองค์ประกอบครบถ้วน คือ

๑. ชื่อและที่อยู่ของผู้ฟ้องคดี

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

๒. ชื่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ประสงค์จะฟ้อง

๓. การกระทำอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีพร้อมทั้งพฤติการณ์และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง

๔. คำขอว่าประสงค์จะให้ศาลปกครองสั่งหรือพิพากษาอย่างไร (ต้องเป็นเรื่องที่ศาลสั่งให้ได้ตามกฎหมาย)

๕. ลายมือชื่อผู้ฟ้องคดี (ผู้ฟ้องคดีต้องลงลายมือชื่อของตนในคำฟ้องด้วย แต่ถ้าลงลายมือชื่อไม่ได้ก็ให้พิมพ์ลายนิ้วมือแทน)

ในกรณีที่ไม้อาจแนบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาได้ ให้ระบุเหตุที่ไม่อาจแนบพยานหลักฐานไว้ด้วย และผู้ฟ้องคดีต้องยื่นสำเนาคำฟ้อง และสำเนาพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีรับรองสำเนาถูกต้องให้ครบตามจำนวนของผู้ถูกฟ้องคดีมาพร้อมกับคำฟ้องด้วย

การยื่นคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นคำฟ้องได้ ๒ วิธี ได้แก่

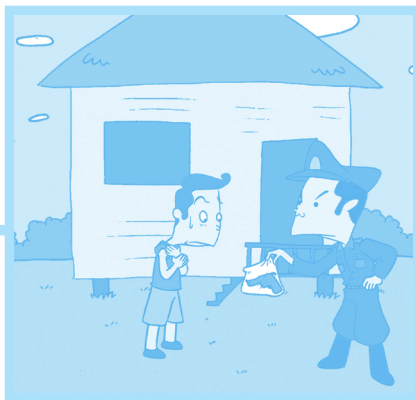
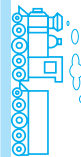
๑. ยื่นคำฟ้องด้วยตนเองที่ศาลปกครองที่ตนมีภูมิลำเนาหรือที่มูลคดีเกิด

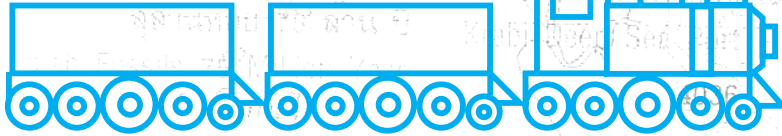
๒. ส่งคำฟ้องทางไปรษณีย์ลงทะเบียน

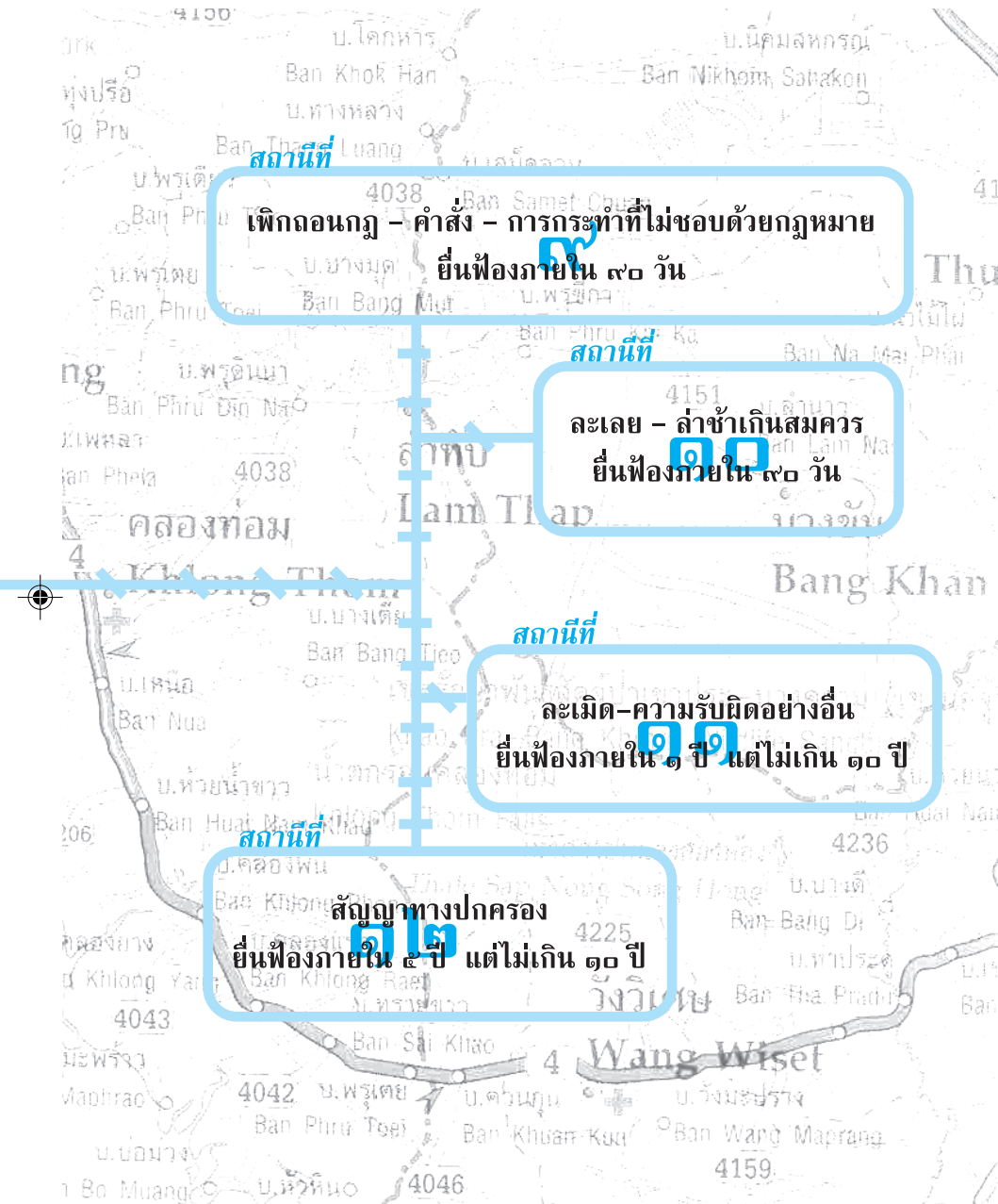
(ดูเนื้อหาเพิ่มเติมได้ในความรู้ท้ายเล่ม)

.....

สถานีที่ ๙

**เพิกถอนกฎ - คำสั่ง - การกระทำ
ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน**

การฟ้องคดีขอให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งทางปกครอง ให้ยื่นฟ้อง
ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีปกครอง

ฟื่องก่อน...อย่างนอนใจ

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๘๓/๒๕๕๕

การให้ออกจากงานเป็นบทลงโทษที่ไม่มีใครอยากได้รับ หรือถ้าได้รับแล้วก็คงอยากจะทำทุกวิถีทางที่จะหลุดพ้นจากบทลงโทษนี้

สถานีคดีปกครองขอหยิบยกเรื่องราวของอดีตข้าราชการคนหนึ่งที่ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพื่อให้ตนเองกลับเข้ารับราชการตามเดิม และขอให้หน่วยงานชดเชยค่าเสียหายหลังจากถูกคำสั่งให้ออกจากราชการ

เรื่องราวมีอยู่ว่า ข้าราชการคนหนึ่งชื่อ ชู นามสกุล ช่า เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ ๔ สังกัดสำนักงานเกษตรอำเภอแห่งหนึ่ง ได้รับคำสั่งจากจังหวัดให้ออกจากราชการเนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โทษฐานเจตนาขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาที่สั่งย้ายตนไปปฏิบัติหน้าที่ ณ สำนักงานอีกแห่งหนึ่ง เมื่อปี ๒๕๓๔

ทันทีที่ได้รับทราบคำสั่งให้ออกจากราชการ นายชูก็ไม่ยอมชกข้อให้เสียการ ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งนี้ต่อ อ.ก.พ. จังหวัด และ ก.พ. ตามลำดับ จนกระทั่งนายกรัฐมนตรีนัดคำสั่งให้ยกอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว เมื่อนายชูได้รับทราบคำสั่งนั้นแล้วกลับนิ่งเฉยไม่ได้ดำเนินการอื่นใดต่อไป จนกระทั่งเวลาผ่านไป เมื่อศาลปกครองเปิดทำการ ในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ นายชู ช่า จึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้

ศาลเพิกถอนคำสั่งให้ออกราชการเพื่อให้ตนเองได้กลับเข้ารับราชการตามเดิม และขอให้ศาลสั่งให้หน่วยงานชดใช้ค่าเสียหายหลังจากถูกคำสั่งให้ออกจากราชการด้วย

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า นายชูกล่าวอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากหน่วยงานทางปกครองซึ่งปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยการออกคำสั่งทางปกครอง คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ใต้นาจอพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่เนื่องจากในขณะที่เกิดเหตุนั้นศาลปกครองยังไม่เปิดทำการ นายชูจึงต้องดำเนินการร้องทุกข์

ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ภายในกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันที่ทราบผลการสั่งยกอุทธรณ์ของ นายกรัฐมนตรี หรือฟ้องคดีแพ่งต่อศาลยุติธรรมภายในกำหนด อายุความ ๑ ปี นับแต่วันที่ทราบคำสั่งยกอุทธรณ์ของนายกรัฐมนตรี แต่ นายชูไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับนิ่งเฉยจนเมื่อศาลปกครองเปิดทำการจึง ค่อยนำคดีมาฟ้อง จึงถือว่าคดีขาดอายุความตั้งแต่วันที่พระราช- บัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จะมีผลบังคับใช้ ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้

สุดท้าย นายชู ชั่ว จึงต้องออกจากราชการไปตามระเบียบ ก็เพราะนั่งนอนใจปล่อยยให้เวลาล่วงเลยไปจนสายเกินแก้

.....

สถานีที่ ๑๐

ละเลย – ล่าช้า ยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน

การฟ้องคดีว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ให้ยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือ ควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนด ๙๐ วัน นับแต่ วันที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือร้องขอหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และไม่ได้รับหนังสือ ขี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็น คำชี้แจงที่เห็นว่าไม่มีเหตุผล

เพื่อนบ้านมหาภัย

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๒๙/๒๕๕๕

“สุชา” ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นห้องแห่งความสุข เพราะไม่ว่าใครที่เข้าไปแล้วกลับออกมา ก็จะกลับออกมาด้วยหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีความสุขกันทั้งนั้น แต่ใครจะรู้ว่าบางทีห้องสุชาก็อาจจะก่อความทุกข์ให้คนอื่นได้เหมือนกัน อย่างในเรื่องนี้

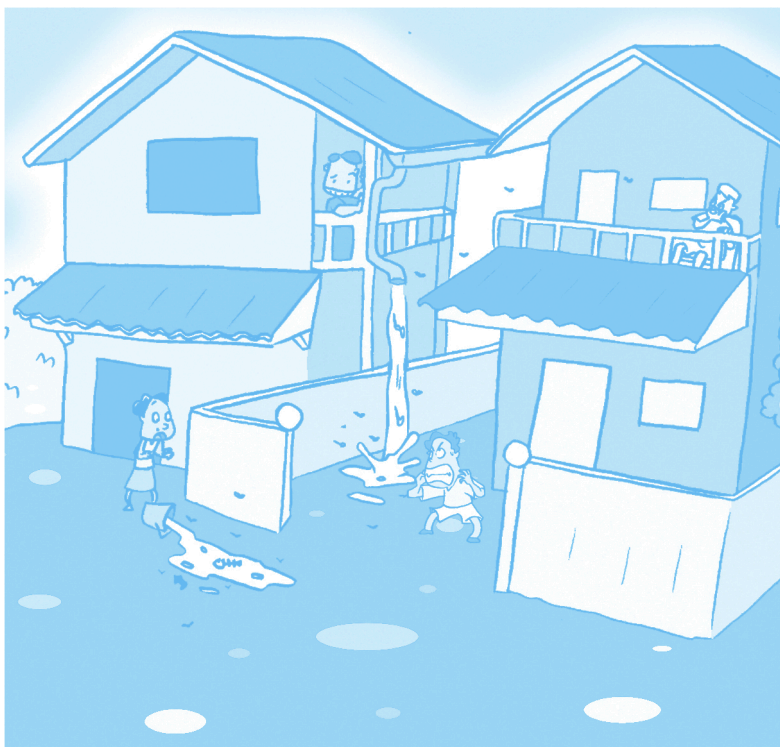
นางสาวบุหงา ชื่อแปลว่า ดอกไม้ แต่ชีวิตกลับไม่หอมสมชื่อ เพราะต้องวนเวียนกับปัญหาเรื่องกลิ่นไม่โอภาที่เกิดจากร้านค้าข้างบ้าน ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ เพราะเจ้าของร้านค้าสร้างท่อระบายอากาศของห้องสุชา และปล่อยน้ำทิ้งในที่ดินของนางสาวบุหงา วันทั้งวันนางสาวบุหงา และสมาชิกครอบครัวต้องทนกับกลิ่นเหม็นจากห้องสุชา จะหนีออกไปนอกบ้านก็ต้องพบกับความเฉอะแฉะของน้ำทิ้งจากท่อระบายน้ำที่ข้างบ้าน ทั้งลงในที่ดินของตัวเองไม่พอ...เท่านั้นยังไม่พอ...เพื่อนบ้านมหาภัย ยังได้ก่อสร้างโกดังเก็บสินค้าโดยไม่ได้เว้นระยะทางเดินหลังอาคาร ซึ่งถือว่าการก่อสร้างที่ผิดกฎหมาย นางสาวบุหงาสุดทนจึงได้ร้องเรียนไปที่นายกเทศมนตรี ภายหลังนายกเทศมนตรีได้มีหนังสือชี้แจงกลับมา แต่นางสาวบุหงาไม่เห็นพ้องด้วยกับคำชี้แจงจึงได้ร้องเรียน

ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ถึง ๓ ครั้ง แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ไม่ได้แก้ไข
ความเดือดร้อนให้นางสาวบุหงาแต่อย่างใด

นางสาวบุหงาเห็นว่าการกระทำของนายกเทศมนตรีและ
ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๕ เพื่อขอให้
ศาลมีคำสั่งบังคับให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมาย
กำหนด เมื่อเหตุแห่งความเดือดร้อนเกิดขึ้นตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ แต่นางสาว
บุหงามายื่นฟ้องต่อศาลปกครองในปี ๒๕๔๕ กรณีแบบนี้จะถือว่าเป็น

การยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี หรือไม่? เรื่องนี้
ต้องติดตามกันต่อ...

สำหรับกรณีของนางสาวบุหงานั้น ศาลปกครองสูงสุดได้วาง
แนวคำวินิจฉัยไว้ว่า เมื่อนางสาวบุหงาเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งสอง
ยังไม่ได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายให้ จึงขอให้ศาลบังคับ
ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวดำเนินการตามกฎหมาย กรณีนี้จึงเป็น
การฟ้องว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด
ให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งนางสาวบุหงาจะต้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง
ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่
เนื่องจากเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้คือปัญหาเรื่องกลิ่นเหม็นและน้ำที่ไหล
ตกลงในที่ดินของนางสาวบุหงารวมทั้งอาคารเก็บสินค้าที่ยังมิได้แก้ไข
เรื่องการเว้นระยะทางเดินหลังอาคารยังคงมีอยู่และก่อให้เกิดเหตุรำคาญ
แก่นางสาวบุหงาตลอดมา จึงถือได้ว่าเหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดขึ้น
ตลอดมาจนกระทั่งถึงวันที่นางสาวบุหงายื่นฟ้องคดีนี้ ดังนั้น การที่
นางสาวบุหงายื่นฟ้องเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ จึงเป็นการยื่น
ฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาฟ้องคดีแล้ว ศาลปกครองจึงมีคำสั่ง
ให้รับคำฟ้องของนางสาวบุหงาไว้พิจารณา

สถานีที่ ๑๑

ละเมิด – ความรับผิดอย่างอื่น ยื่นฟ้องภายใน ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี

การฟ้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่น
ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ยื่นฟ้องภายใน
๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี
นับแต่วันที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดี

ราคาชีวิต

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๖๔/๒๕๔๗

ขึ้นชื่อว่ามนุษย์คงไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ ไม่ว่าใครเมื่อถึงเวลาก็ต้องตายกันทั้งนั้น บางคนตายไปอย่างปราศจากความกังวล เพราะจัดการเรื่องราวเบื้องหลังไว้เรียบร้อยแล้ว แต่บางคนไม่ได้ทันเตรียมตัว เตรียมใจ ก็ต้องมาตายก่อนเวลาอันควร เพราะความบกพร่องสะเพร่าของหน่วยงานบางหน่วย ทั้งไว้แต่ความโศกเศร้าของญาติมิตร และความเดือดร้อนของครอบครัวที่อยู่ข้างหลัง เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ครอบครัวจะทำอะไรเพื่อชดเชยความสูญเสียได้บ้าง ลองดูตัวอย่างจากเรื่องราวต่อไปนี้

ผู้โชคร้ายในเรื่องนี้ชื่อ นายหิน นายหินมีอาชีพเป็นคนขับรถบรรทุก วันหนึ่งเกิดเคราะห์หามยามร้าย นายหินขับรถบรรทุกไม่ไถ่เล่นไปตามถนนในเวลาพลบค่ำ จนกระทั่งถึงบริเวณสะพานข้ามห้วย ซึ่งมีทางกลับรถได้สะพาน แต่ด้วยความบกพร่องในการสร้างทาง ทำให้บริเวณทางโค้งกลับรถดังกล่าวไม่มีแสงสว่าง ไม่มีเครื่องหมายแสดงทางสิ้นสุด ทั้งยังไม่มีกำแพงกันหรือเครื่องกีดขวางไว้ให้ผู้ขับขี่รถมองเห็นในระยะพอสมควรว่าไม่สามารถขับรถตรงไปได้ ทางข้างหน้า

มีดมิดแบบนี้ทำให้นายหินขับรถตกถนนลงไปในห้วย นายหินคนบุญน้อย
สิ้นใจทันที รถบรรทุกคู่มือเสียหายกลายเป็นซาก ภรรยาและลูกของ
นายหิน พร้อมทั้งเจ้าของรถบรรทุกคันเกิดเหตุจึงได้มีหนังสือเรียกร้อง

ให้กรมทางหลวงและกระทรวงคมนาคมชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็น
จำนวนเงินกว่า ๓ ล้านบาท แต่กรมทางหลวงได้มีหนังสือแจ้งปฏิเสธ
การชดเชยเงินดังกล่าว ครอบครัวของนายหินและเจ้าของรถยนต์จึงได้
นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้กรมทางหลวงและกระทรวง
คมนาคมร่วมกันหรือแทนกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย
ให้แก่ตน

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นกรณีที่ครอบครัวของนายหินและเจ้าของรถบรรทุกฟ้องเรียกค่าเสียหายจากกรมทางหลวงและกระทรวงคมนาคม ในการทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งจะต้องยื่นฟ้องคดีภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ในคดีนี้ครอบครัวของนายหินและเจ้าของรถได้ทราบการแจ้งปฏิเสธคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนจากกรมทางหลวง เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๕ ถือได้ว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี เมื่อครอบครัวของนายหินและเจ้าของรถยนต์ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ในวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดี ศาลปกครองจึงรับคดีนี้ไว้พิจารณา

เรื่องนี้เป็นอุทธรณ์โต้แย้งสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐให้กระทำการทุกอย่างด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง เพราะแค่ความประมาทเพียงน้อยนิด อาจหมายถึงหนึ่งชีวิตที่ต้องสูญเสียไป และอีกหลายชีวิตที่ต้องอยู่โดยไร้เสาหลัก เหมือนดังเช่นครอบครัวของนายหินก็เป็นได้

.....

สถานีที่ ๑๒

สัญญาทางปกครอง ยื่นฟ้องภายใน ๕ ปี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี

การฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองให้ยื่นฟ้องภายใน ๕ ปี *
นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่
ที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดี

* พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑
มาตรา ๔ บัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. ๒๕๔๒ เรื่องระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ดังนี้

“มาตรา ๕๑ การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี
และ การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้
ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี”

ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังกล่าว มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ซ้ำซ้ำ...เสียพรั่เล่มงาม

เทียบเคียง >> คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๖๒/๒๕๕๖

เงิน เงิน เงิน... เมื่อหยิบยกรับปัญหาเรื่องเงินๆ ทองๆ ขึ้นมากล่าว ก็มักจะมีประเด็นมากมายผุดขึ้นมาให้สนทนากันไปต่างๆ นานา เรื่องราวที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องของเงินเช่นเดียวกัน เรื่องนี้เป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองระหว่างหน่วยงานราชการ กับบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อบริษัทของนายตึก เจษฎา ได้เข้าไปทำ สัญญาจ้างปรับปรุงต่อเติมอาคารกับหน่วยงานราชการแห่งหนึ่งตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ซึ่งขณะนั้น น.ส.พอลล่าเป็นผู้อำนวยการฯ

เมื่อทั้งสองฝ่ายตกลงปลงใจทำสัญญากันเรียบร้อยแล้ว บริษัทของนายตึกจึงเริ่มทำงานอย่างไม่รีรอ และระหว่างการก่อสร้าง น.ส.พอลล่า เกิดปิ๊งไอเดียที่จะต่อเติมให้ได้อาคารหลังใหญ่

เอาแบบจุกคนได้เยอะๆ จึงได้เข้าไปคุยกับนายตึกเพื่อขอให้ทำงานตามที่ตนเองต้องการ นอกเหนือจากสัญญาและจะจ่ายค่าจ้างส่วนนี้ให้อีกหลังจากเสร็จงาน

ผ่านไป ๑ ปี นายตึกต่อเติมอาคารแล้วเสร็จและส่งมอบงานให้ในปี ๒๕๔๑ ทุกอย่างกลับไม่ลงเอยเหมือนละครหลังข่าว เพราะปรากฏว่า บริษัทของนายตึกไม่ได้รับค่าจ้างในส่วนที่ น.ส.พอลล่า ขอให้ทำเพิ่มเติมนอกเหนือสัญญา บริษัทของนายตึกทวงถามแล้วถามอีก ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ จนถึงปี ๒๕๔๕ ก็ยังไม่ได้เงิน เวลาล่วงเลย ไปบริษัทของนายตึกจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๕ เพื่อหวังเรียกเงินค่าจ้างจากหน่วยงานราชการให้จงได้

ศาลปกครองสูงสุดโดยที่ประชุมใหญ่พิเคราะห์แล้วเห็นว่า
สัญญาจ้างเหมาปรับปรุงต่อเติมอาคารดังกล่าวถือเป็นสัญญาทางปกครอง

ส่วนข้อตกลงที่ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงด้วยวาจาเกี่ยวกับการทำงานเพิ่มเติมจากสัญญาทางปกครองดังกล่าวข้างต้น มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างทำของ ซึ่งมาตรา ๕๘๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิได้กำหนดให้สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือ แม้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ จะกำหนดให้หน่วยงานของทางราชการต้องทำสัญญาจ้างเป็นหนังสือก็ตาม แต่ระเบียบดังกล่าวก็เป็นเพียงระเบียบภายในของทางราชการ ดังนั้น ข้อตกลงเกี่ยวกับการทำงานเพิ่มเติมด้วยวาจาที่บริษัทของนายตึกตกลงกับ น.ส.พอลล่า จึงไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือ และถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญานั้นด้วย

คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ซึ่งตามกฎหมายกำหนดไว้ว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี * นับแต่วันที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดี

แต่บริษัทของนายตึกซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีได้ส่งมอบงานให้หน่วยงานแห่งนั้น และไม่ได้รับการชำระค่าจ้างในส่วนที่เพิ่มเติมตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ จึงถือว่าบริษัทของนายตึกได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ได้วินิจฉัยไว้ว่า ในกรณีที่เหตุแห่งการฟ้องคดีปกครองเกิดขึ้นก่อนศาลปกครองเปิดทำการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำคดีไปฟ้องต่อศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอยู่ในขณะนั้น แต่นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อศาลปกครองเปิดทำการ ในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ โดยขณะที่ยื่นฟ้องคดีปกครองนั้น อายุความการฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมยังไม่ครบกำหนด ในกรณีเช่นนี้ ให้นับระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง ตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

ระยะเวลาการฟ้องคดีของนายตึกจึงเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ ออกไปอีก ๑ ปี แต่บริษัทของนายตึกยื่นฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๕ จึงถือว่ายื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่สามารถรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้

คดีเตือนใจประจำสถานีนี้บอกให้รู้ว่า ผู้ที่คิดจะยื่นฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายใน ๑ ปี* นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ถ้าเกินไปกว่านั้นจะเข้าข่ายประโยคที่ว่า “**ช้าช้า เสียพร้า เล่มงาม**” เหมือนกับบริษัทของนายตึก เจษฎา นะครับ!

*หมายเหตุ

เดิมระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองว่าด้วยสัญญาทางปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๔๒ กำหนดว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องฟ้องคดีภายในระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ต่อมาได้มีการแก้ไขระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองดังกล่าว โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๔ กำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ว่าด้วยสัญญาทางปกครองว่าให้ยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี โดยระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองดังกล่าวมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ที่นี่...สถานียึดปีกครอง

สถานีที่

เพิกถอนกฎ - คำสั่ง - การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน

สถานีที่

ละเมิด - ความรับผิดชอบอื่น
ยื่นฟ้องภายใน ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี

สถานีที่

สัญญาทางปกครอง
ยื่นฟ้องภายใน ๕ ปี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี

สถานีที่

ละเลย - ล่าช้าเกินสมควร
ยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน

เรื่องระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง มาตรา ๔๙
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า

การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายใน ๙๐ วัน นับแต่วัน
ที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนด ๙๐ วัน
นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครอง
หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด
และไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่
ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่
กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

การฟ้องคดีปกครองกำหนดเรื่องระยะเวลาไว้อย่างไรบ้าง ?

**เรื่องระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง มาตรา ๕๑
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า**

การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิมีเหตุแห่งการฟ้องคดี

การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายใน ๕ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิมีเหตุแห่งการฟ้องคดี (แก้ไขโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔)

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

เรื่องระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง มาตรา ๕๒ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า

การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ
หรือสถานะของบุคคล จะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้

การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว
ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม
หรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครอง
จะรับไว้พิจารณาก็ได้

.....

ความรู้ท้ายเล่ม

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง

โครงสร้างของศาลปกครอง

ศาลปกครองมี ๒ ชั้นศาล คือ ศาลปกครองสูงสุดและศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นประกอบด้วย ศาลปกครองกลางและศาลปกครองในภูมิภาค

เขตอำนาจและที่ตั้งของศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุด มีเขตอำนาจทั่วราชอาณาจักร ตั้งอยู่ ณ อาคารศาลปกครอง เลขที่ ๑๒๐ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๑ ๑๑๑๑ Call Center ๑๓๕๕ <http://www.admincourt.go.th>

ศาลปกครองชั้นต้น ที่เปิดทำการแล้วมีอยู่ ๑๐ ศาล ซึ่งแต่ละศาลมีที่ตั้งและเขตอำนาจ ดังนี้

ศาลปกครองกลาง

ตั้งอยู่ ณ อาคารศาลปกครอง เลขที่ ๑๒๐ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๑ ๑๑๑๑ Call Center ๑๓๕๕ <http://www.admincourt.go.th>

มีเขตอำนาจ ตลอดทั้งที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี ราชบุรี สมุทรปราการ สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร รวมทั้งจังหวัดที่มีได้อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองในภูมิภาค คือ จังหวัดกาญจนบุรี ชัยนาท นครนายก ประจวบคีรีขันธ์ พระนครศรีอยุธยา เพชรบุรี ลพบุรี สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี อ่างทอง และอุทัยธานี

ศาลปกครองเชียงใหม่

ตั้งอยู่ที่ ศูนย์ราชการจังหวัดเชียงใหม่ ถนนโชตนา ตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๕๓๑๐ ๗๙๙๙

มีเขตอำนาจ ตลอดท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดน่าน พะเยาและแพร่

ศาลปกครองสงขลา

ตั้งอยู่ เลขที่ ๑๑๑๑ หมู่ ๒ ถ.สงขลา-เกาะยอ ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๑๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๗๔๓๓ ๔๙๔๕-๘

มีเขตอำนาจ ตลอดท้องที่จังหวัดสงขลา ตรัง พัทลุง สตูล และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี และยะลา

ศาลปกครองนครราชสีมา

ตั้งอยู่ เลขที่ ๓๔๕ หมู่ ๖ ถนนบ้านคอกวัว ตำบลหนองกระทุ่ม อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๔๔๓๐ ๗๓๐๐-๒

มีเขตอำนาจ ตลอดท้องที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดบุรีรัมย์ และสุรินทร์

ศาลปกครองขอนแก่น

ตั้งอยู่ เลขที่ ๑๗๗/๔๘ ถนนมิตรภาพ ตำบลโนนเมือง อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ๔๐๐๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๔๓๒๒ ๗๔๓๓-๔

มีเขตอำนาจ ตลอดท้องที่จังหวัดขอนแก่น กาฬสินธุ์ มหาสารคาม และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดมุกดาหาร

ที่นี่...สถานีศิลปากร

ศาลปกครองพิษณุโลก

ตั้งอยู่เลขที่ ๗๒๓/๑๓-๑๗ ถนนพิษยัสสงคราม ตำบลในเมือง
อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๕๕๒๖
๖๒๓๐-๗

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดพิษณุโลก กำแพงเพชร ตาก
นครสวรรค์ พิจิตร เพชรบูรณ์ สุโขทัยและมีเขตอำนาจเพิ่มเติมใน
จังหวัดอุตรดิตถ์

ศาลปกครองระยอง

ตั้งอยู่เลขที่ ๗๗ ถนนสุขุมวิท ตำบลเนินพระ อำเภอเมือง
ระยอง จังหวัดระยอง ๒๑๑๕๐ โทรศัพท์ ๐ ๓๘๖๙ ๕๕๑๓-๓๑

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดระยอง จันทบุรี ฉะเชิงเทรา
ชลบุรี ตรวาด ปราจีนบุรี และสระแก้ว

ศาลปกครองนครศรีธรรมราช

ตั้งอยู่เลขที่ ๖/๑๕๗-๑๖ ถนนพัฒนาการคูขวาง ตำบลในเมือง
อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๗๕๓๒ ๕๒๐๑-๑๐

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดนครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา
ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดชุมพร และ
ระนอง

ศาลปกครองอุดรธานี

ตั้งอยู่เลขที่ ๕๘/๑๒-๑๖ ถนนโพธิ์ชัย ตำบลหมากแข้ง
อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ๔๑๐๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๔๒๒๒ ๔๑๗๓

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดอุดรธานี เลย หนองคาย
หนองบัวลำภู และมีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดนครพนม บึงกาฬ และ
สกลนคร

ศาลปกครองอุบลราชธานี

ตั้งอยู่เลขที่ ๔๔๔ หมู่ ๓ ถนนแจ้งสนิท ตำบลแจระแม
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๐๐๐ โทรศัพท์ ๐๔๕๓๑
๙๖๐๐-๔

มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดอุบลราชธานี ยโสธร ร้อยเอ็ด
ศรีสะเกษ และอำนาจเจริญ

การยื่นฟ้องคดีปกครอง

ผู้ที่ต้องการจะยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสามารถยื่นคำฟ้อง
ได้ ๒ วิธี ได้แก่

๑. ยื่นคำฟ้องด้วยตนเองที่ศาลปกครองชั้นต้นที่ตนมี
ภูมิลำเนาหรือที่มูลคดีเกิด

หรือกรณีเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง
สูงสุดให้ยื่นคำฟ้องด้วยตนเองที่ศาลปกครองสูงสุด

๒. ส่งคำฟ้องทางไปรษณีย์ลงทะเบียน

➤ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง
และศาลปกครองในภูมิภาคทุกแห่ง) จำหน่ายซองถึงสำนักงาน
ศาลปกครองกลางหรือสำนักงานศาลปกครองในภูมิภาคแห่งที่ประสงค์
จะยื่นฟ้อง

➤ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดจำหน่ายซองถึง
สำนักงานศาลปกครองสูงสุด

ค่าธรรมเนียมศาล

การฟ้องคดีปกครองนั้น กฎหมายวางหลักไว้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล เช่น ฟ้องคดีขอให้ศาลสั่งเพิกถอนกฎหรือคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฟ้องคดีขอให้สั่งห้ามการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฟ้องคดีขอให้ศาลสั่งให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลแต่อย่างใด

แต่ถ้าเป็น การฟ้องคดีขอให้ศาลสั่งให้มีการใช้เงินหรือส่งมอบทรัพย์สินอันสืบเนื่องจากคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง จะต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลทุกชั้นศาลในอัตราร้อยละ ๒ ของทุนทรัพย์แต่ไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท ทุนทรัพย์ส่วนที่เกิน ๕๐ ล้านบาทขึ้นไปคิดในอัตราร้อยละ ๐.๑ และถ้าชนะคดี ศาลปกครองจะสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือบางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดี โดยให้ชำระค่าธรรมเนียมศาลเป็นเงินสดหรือเป็นเช็คเชียร์เช็คตัวแลกเงินธนาคารหรือตราพธนาคารโดยสั่งจ่ายในนาม “เงินค่าธรรมเนียมและเงินค่าปรับของสำนักงานศาลปกครอง...” (ระบุชื่อสำนักงานศาลปกครองที่ไปยื่นฟ้อง เช่น สำนักงานศาลปกครองกลาง สำนักงานศาลปกครองเชียงใหม่)

ในกรณีการฟ้องคดีที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล ถ้าผู้ฟ้องคดีไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาล หรือถ้าไม่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลจะได้รับความเดือดร้อนเกินสมควร ศาลปกครองอาจอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือเฉพาะบางส่วนก็ได้

ตัวอย่างคำฟ้อง

ชื่อและที่อยู่
ของผู้ฟ้องคดี

9 พฤษภาคม 2554

ชื่อหน่วยงาน
ทางปกครองหรือ
เจ้าหน้าที่ของรัฐที่
ประสงค์จะฟ้อง

การกระทำอันเป็นเหตุ
แห่งการฟ้องคดี
พร้อมทั้งพฤติการณ์
และข้อเท็จจริงที่
เกี่ยวข้อง

คำขอว่าประสงค์
จะให้ศาลปกครองสั่ง
หรือพิพากษาอย่างไร

ลายมือชื่อผู้ฟ้องคดี

นายสุเมธิน จำปามา

ข้าพเจ้า นายสุเมธิน จำปามา เกิดวันที่ 2 เดือน มกราคม พ.ศ. 2500 อายุ 54 ปี อาชีพรับจ้าง อยู่ที่บ้านเลขที่ 5 หมู่ที่ 4 ถนนราษฎร์อุทิศ ตำบลหนึ่งสอง อำเภอหนึ่งสอง จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 55555

มีความประสงค์ขอฟ้อง เทศบาลตำบลหนึ่งสอง อยู่ที่เลขที่ 10 หมู่ที่ 2 ถนนประดิษฐ์ ตำบลหนึ่งสอง อำเภอหนึ่งสอง จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 55555 โทรศัพท์ 043-899000

ด้วยข้าพเจ้าและครอบครัวรวมทั้งชาวบ้านข้างเคียงได้รับความเดือดร้อนรำคาญ จากกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งได้นำเอาขยะและซากสัตว์ไปทิ้งในที่ดินซึ่งรกร้างติดกับบ้านของข้าพเจ้า ทำให้ส่งกลิ่นเหม็นรบกวนเป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีฝนตกน้ำฝนจะชะล้าง ความสกปรกจากกองขยะไหลเข้ามาในบริเวณบ้านข้าพเจ้า ทำให้บริเวณบ้านชื้นแฉะ และพืชผักที่ปลูกไว้รอบ ๆ บริเวณบ้านก็ตายหมด ข้าพเจ้าได้เคยนำเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาผู้ใหญ่บ้านแล้ว และได้รับคำแนะนำให้ข้าพเจ้าทำหนังสือร้องเรียนไปยังเทศบาลตำบลหนึ่งสอง ซึ่งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบในพื้นที่ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ส่งหนังสือร้องเรียนไปแล้วตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม 2554 แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้รับหนังสือตอบจากทางเทศบาล มีเพียงเจ้าหน้าที่บางคน เท่านั้นที่รับปากว่าจะดูแลให้ ซึ่งในปัจจุบันก็ยังไม่เห็นเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเข้ามาตรวจสอบ หรือเข้ามาแก้ไขความเดือดร้อนดังกล่าวแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเห็นว่าทุก軒หรือความเดือดร้อน ที่พวกเราชาวบ้านได้รับนั้นเป็นทุก軒อันแสนสาหัสที่เจ้าหน้าที่ทะเลาะไม่แก้ไขให้ข้าพเจ้า จึงได้นำเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าวมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อโปรดพิจารณาวินิจฉัย ให้เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนึ่งสองปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญ ดังกล่าว ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้เทศบาลตำบลหนึ่งสองดำเนินการแก้ไขความ เดือดร้อนดังกล่าว ตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายการสาธารณสุขและกฎหมายรักษาความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

มีปัญหาเกี่ยวกับข้อพิพาททางคดีปกครองปรึกษา

Call Center 1355

เอกสารประชาสัมพันธ์ของสำนักงานศาลปกครอง

ประจำปี 2557

- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 1
- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 2
- หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 3
- หนังสือขอความรู้ก่อนไปศาลปกครอง
- หนังสือการตุณสาระนารู้เกี่ยวกับศาลปกครอง ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 1
- หนังสือการตุณสาระนารู้เกี่ยวกับศาลปกครอง ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 2
- หนังสือคดีปกครอง...รู้ไว้บอกต่อ
- หนังสือศาลาหน้าศาล
- แผ่นพับ เรื่อง การเตรียมคำฟ้อง
- แผ่นพับ เรื่อง 4 ขั้นตอนสำคัญ ของการดำเนินคดีในศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา
- แผ่นพับ เรื่อง รู้จักกับตุลาการผู้แถลงคดีปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง เขตอำนาจศาลปกครอง
- แผ่นพับ เรื่อง ระบบไต่สวน
- แผ่นพับ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษา
- วีซีดี เรื่อง การฟ้องคดีปกครอง
- ซีดี สารคดีวิทยุ ชุด ความเป็นธรรมคือภารกิจของเรา
- ซีดี สารคดีวิทยุ ชุด ครบเครื่องเรื่องคดีปกครอง
- ดีวีดี ชุด สารคดี บทเรียนชีวิตจากคดีปกครอง

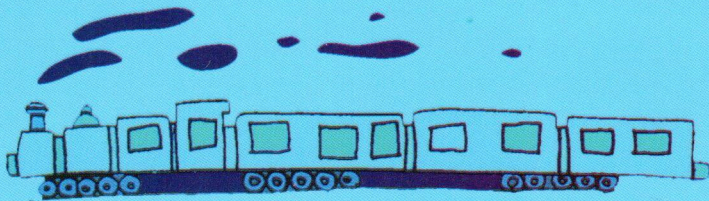
สนใจเอกสารประชาสัมพันธ์หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม

โทร. 0 2141 1111 หรือ

ศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง
เลขที่ ๑๒๐ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐ โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๑๑๑๑

www.admncourt.go.th

www.youtube.com/user/acmcc2014